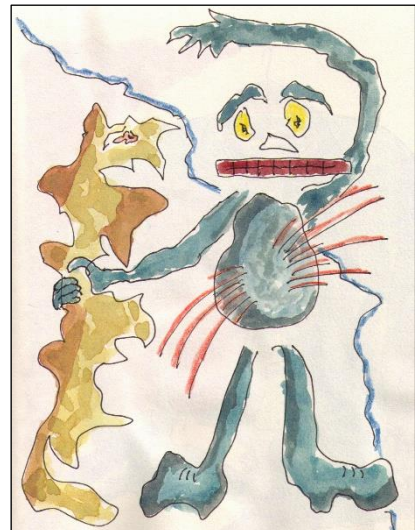

Plank voor de kop

Al mijn praatclubjes zijn opgeschort, in verband met Corona. De filmclub, de leesclub, de museumclub, de buurtclub, de vrienden-, filosofen- en herenclub, allemaal tot nader order uitgesteld. Sommige hebben hun heil gezocht in Zoom, maar dat haalt het niet bij het echte werk, lijfelijk bijeenkomen. Mensen zijn gemaakt om bijeen te komen, aan een tafel te zitten met eten en drinken, en het ergens over te hebben. Dat gebeurt niet meer. Soms mailen we, sturen boodschappen en filmpjes over de app, soms telefoneren we. Dat is letterlijk 'geluid overdragen op afstand', net zoals televisie 'beeld overdragen op afstand' is. We leven tegenwoordig op afstand, minstens anderhalve meter, meestal veel verder. Maar van een afstand valt er nu eenmaal minder over te dragen. Afstandelijkheid staat te boek als gereserveerd en koel, stijf en gesloten.

Er zijn erger dingen, ik weet het. En wat hebben wij in ons leven nu helemaal aan rampen meegemaakt? Niet eens een oorlog beleefd, laat staan een pandemie, een unicum in de geschiedenis. Maar toch. Ik snak naar mijn oude ergernissen. Dat de stad te vol is met toeristen. Dat je veel te lang van tevoren een voorstelling moet reserveren, of een goed restaurant, anders kom je er niet meer in. Dat sommige mensen in mijn praatclubjes nog altijd niet snappen dat een gesprek geen monumentendag is, dat het niet draait om het etaleren van hun eigen persoonlijke mentale interieur. Dat ze nooit een vraag stellen, laat staan een ander betrekken in het gesprek. Het enige wat ze willen is zelf aandacht krijgen, showen wat ze zelf in huis hebben. En het ergste is, ze hebben het niet eens in de gaten, op dat punt hebben ze een plank voor hun kop. Intussen zitten wij, de anderen, dan koortsachtig te zoeken naar een manier om, zonder al te bits te worden, hen af te kappen en de mond te snoeren, om het gesprek te redden. Het zijn kwellingen waar ik inmiddels heimwee naar heb. Kon ik me maar weer ergeren aan die dingen.

Wij, mensen, zijn gebouwd om gesprekken te voeren. Daar voelen we ons plezierig bij, samen en dichtbij. En natuurlijk, daar horen ergernissen bij. Soms wil je gelijk hebben, en het ook krijgen van anderen. Dan gaat het om macht. Soms wil je belangstelling of bewondering.

Dan gaat het om erkenning. Het meest interessant zijn de gesprekken waar noch het een, noch het ander de hoofdmoot vormt, maar waar je gezamenlijk op zoek gaat naar ideeën. Zoals je doet wanneer je samen zoekt naar hoe je een muziekstuk het beste kunt spelen, of een tuin aanlegt en zoekt naar de mooiste vorm. Het scheidt nabijheid, verbinding, het omgekeerde van afstandelijkheid.